

**MEMORIAE || Viri optimi & doctissimi || M. NICOLAI GO=||NIAEI, HEBRAEAE LIN-
||guae in Academia Rhodo-||politana Doctoris || fidelissimi.|| PROGRAMMATA ||
et carmina collegarum || et amicorum.||**

Rostock: Möllemann, Stephan, 1590

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn895879980>

Druck Freier Zugang

Goniatit, Nied.

1590.

K

14037

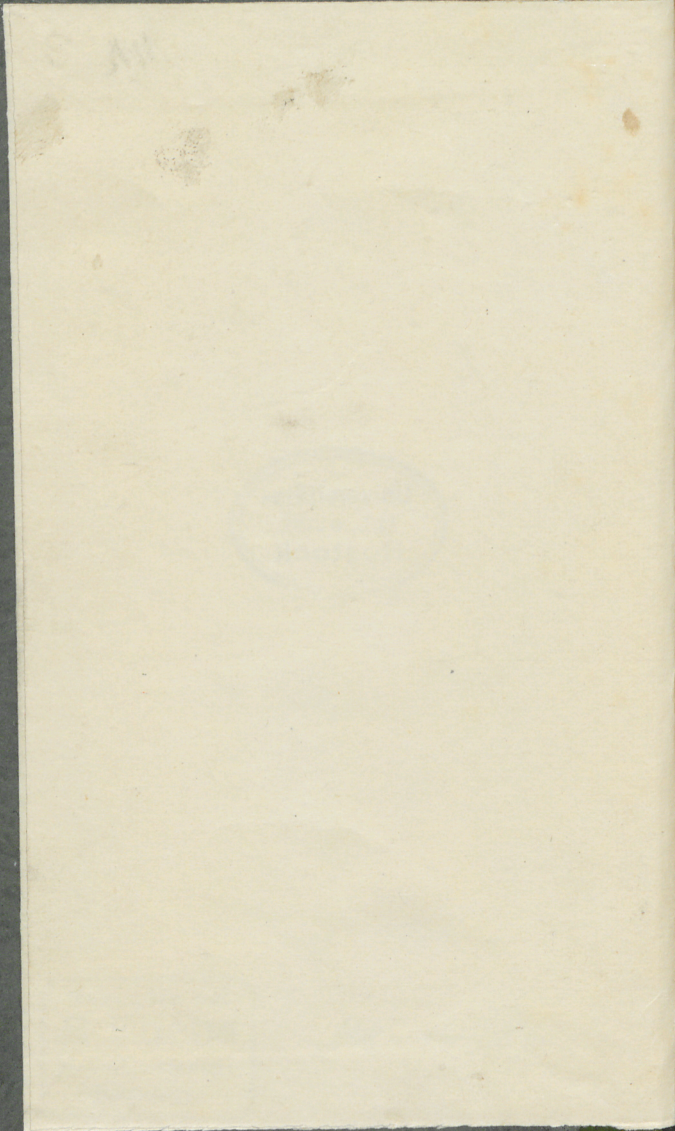
Universitäts
Bibliothek
Rostock

http://purl.uni-rostock.de/rostdok/ppn895879980/phys_0001

Gebunden bei
R. Fuchs
Hof- u. Universitäts-
Buchbinder

MR-14037

MEMORIAE

Viri optimi & doctissimi

M. NICOLAI GOZ

NIÆI, HEBRÆÆ LIN-

guæ in Academia Rhodo-

politana Doctoris

fidelissimi.

PROGRAMMATA

& carmina collegarum

et amicorum.

ROSTOCHII

Typis Myliandrinis.

Anno MDCCCXC.

7930. ~~XIV~~. 34

PRORECTOR

Academix Rostochiensis

LUCAS BACMEISTE-

rus, sacrae Theologiae Doctor

& Professor.

Ecessit ex statione sua in hac Academia, Deo sic volente, & euocante, vir doctrina, pietate & virtute excellens Dominus M. NICOLAUS GONIÆVS, Hebraeae linguae Professor, Collega noster carissimus: translatus in coelestem Academiam, ac beatitudinem, vbi ipsum filium Dei doctorem & Salvatorem nostrum vnicum coram cernit & audit, enarrantem mysteria à seculo recondita, & perfectam sapientiam, Deiq; ac rerum diuinarum omnium notitiam ipsi impertientem. Etsi autem beatam hanc migrationem, quae non mors, sed somnus & lucrum est, ac fe-

lix transitus de labore ad refrigerium, de
expectatione ad præmium, de agone
ad brauium, de morte ad vitam, de fide
ad notitiam, de peregrinatione ad pa-
triam, de mundo ad patriam, vt Bernar-
di verbis vtamur, meritò ipsi gratula-
mur: tamen Academiae nostræ, & fa-
miliæ ipsius causa dolemus. Vixit e-
nim nobiscum in hac Schola annis con-
tinuis triginta, singulari cum laude pie-
tatis, modestiæ, *Φιλανθρωπίας*, diligentiæ
& fidei in officio suo, reuerentiæ erga
superiores, grauitatis in tuenda disci-
plina; ideoq; charus fuit collegis omni-
bus. Patriam habuit VVestphaliæ op-
pidulum Hulst, in quo ex honestis qui-
dem parentibus, sed tenuioris fortunæ
natus fuit. Cumq; proptet eorundem
præproperam mortem, & forte etiam
inopiam, studia litterarum colere non
posset; neq; etiam ad ea ab amicis adhi-
beretur: puer adhuc militiam equestrem
aliquamdiu secutus est, nobili cuidam
seruiens. Ac nominatim fuit in castris
Caroli V. Cæsaris obsidentis Metim, vr-
bem

le
e
e
-
-
-
-
-
-
e
æ
a
i-
i-
o-
i-
æ
n
n
n
i-
n
s
r-
m

bem Lotharingæ, Imperio paulo antè
detractam à rege Gallico, Anno 1552. In-
terfuit etiam alijs expeditionibus, quum
turbata bellis ciuilibus Germania, varijs
vbiq; motus essent. Postea adultior de-
mum studijs, ad quæ naturæ ductu fe-
rebatur, animum applicuit: & in Scho-
lis aliquot Vestphalicis bonas litteras &
linguas summa diligentia didicit. In-
primis autem Temhardum Nagelium,
virum doctissimum, & trium linguarum
peritissimum, quo præceptore in Scho-
la Lippiensi vsus erat, prædicare & ma-
gnifacere solebat. Deinde in comitatu
cuiusdam Comitis Schaumburgensis
VVitebergam adiit, vbi Philippum Me-
lanthonem, & alios, id temporis viros
præstantes, & inter hos etiam Iohannem
Forsterum Theologiæ Doctorem, &
Hebrææ linguæ professorem excellen-
tissimum audiuit. Inde cum Rosto-
chium venisset, statim propter eruditio-
nem, animiq; moderationem, & vsum
aliquem humanæ vitæ, in varijs casibus,
peregrinationibus, & dura militia per-
ceptū

A 3

ceptum, Professoribus huius Academię
innotuit. Quos cum & ipse omni stu-
dio & officio coleret; horum opera ad
pædagogias primum, deinde etiã ad
munus institutionis iuuentutis in Scho-
la, tum vicina templo S. Iacobi promo-
tus fuit. Postea in Professorum nume-
rum afficitus, præfuit aliquot annis Mo-
nasterio Fratrum, & lectionem Gram-
maticam seu pædagogicam, vt vocant,
publicè proposuit. Euocato autem ex
hac vita optimo & doctissimo sene, M.
Andrea Veslingo, Hebrææ linguæ
Professore, in locum eius & profesio-
nem surrogatus est. Audiuerat antea
Coloniæ Iohannem Maacum, ex Iudæo
Christianum factum, virum in Hebræa
lingua eruditissimum & celeberrimum,
quem sæpe honoris causa, præceptorem
suum nominare solebat. Et iam mari-
tus, peregrinationem suscepit, in Aca-
demias ferè omnes superioris Germa-
niæ, eam maximè ob causam, vt Hebrææ
linguæ scientia celebres adiret, & fami-
liari cum ijs collatione instituta, redde-
retur

retur doctior. In hoc itinere Tremmelium Heidelbergæ, Schreckenfuchsum Friburgi in Brisgoia, Dachtlerum Turingæ, & alios alibi vidit & audiuit. Non igitur rudis accessit ad hanc Professionem, sed eruditus & confirmatus præstantium in ea lingua virorum, doctrina ac iudicio. ideoq; multis eandem linguam in hac academia discantibus, opera ipsius & industria profuit. Tandem ante triennium, in morbum incidit lentum & varium, quo vires corporis & animi antea firmissimæ, admodum fractæ sunt. Et accessit superiori anno tristis casus domesticus, coniugis eius ex hac vita euocata, & liberis quatuor nondum pueritiam egressis, post se relictis. Qui casus ita morbum auxit, ut & naturam, & omnem Medicorum curam, demum superaret. Compositis ergo rebus suis, ad migrationem ex hac vita beatam & tranquillam sese iam aliquot septimanis parauit. Ac nudiustertius intra tertiam & quartam pomeridianam, in vera agnitione & inuocatione filij

filij Dei, voce & sensibus ad extremum
vsq; spiritum integris, placidissimè ob-
dormiuit; cum quidem eo die, cum mi-
nistro Ecclesie et Collegis, alijsq; amicis,
eum inuisentibus, multa, de victoria per
Christum contra mortem parta, de re-
surrectione mortuorum, de vita & gloria
piorum aeterna, collocutus esset: libe-
rosq; suos iam planè orphanos futuros, à
patre & matre derelictos, sed à Domino
suscipiendos, ipsis commendasset. Est
igitur haud dubiè in eorum numero, de
quibus scriptum est: Beati mortui, qui
in Domino moriuntur. Funus autem
fiet huic Collegæ nostro M. NICOLAO
GONIAEO, hodie mediâ prima, ad quod
honorificè deducendum ad sepulturæ
locum, vt omnes Doctores, Licentiati,
Magistri, & studiosi iuuenes conueniant
in templum D. Iacobo sacrum; & hoc
postremo officio suum erga hunc opti-
mum virum, de hac Academia, & mul-
torum studijs benè meritum, amorem ac
gratitudinem declarent, etiam atq; etiam
hortamur. P.P. 17. Nouemb. Anno
1589. DECA.

DECANVS COL-
legij Philosophici
M. ERASMVVS STOC-
mannus S. D.

DArius rex Persarum tertius,
scribitur amissa coniuge,
quam vnice dilexerat, De-
mocrítum, magni nominis
virum, doctrinæq; laude ijs temporibus
clarum, multis precibus ac pollicitatio-
nibus accersitum ad se sollicitasse, vt si
quid compertum haberet, suo dolori
mederetur. Ibi tum Philosophum, cum
nullo alio modo consolari Darium pos-
set, respondisse, se illi mortuam vxorem
resuscitaturum esse, si rex ad id nego-
cium res necessarias suppeditare vellet.
Cumq; rex, concepta inani spe, sumptus
ad remediorum inuestigationem ingen-
tes promitteret; non alio opus esse re-
medio Democrítum dixisse, quam No-
mina trium sceminarum $\delta\sigma\tau\epsilon\nu\theta\eta\tau\omega\nu$ id est,
quas nemo vnquam luxisset, (seu qua-
rum

rum vita omnium miseriarum expers, ad iustam ætatem producta fuisset) Regi-
 næ sepulchro inscriberetur: Sic enim futurum, ut sponte tum à morte
 expergeret regina, atque in vitam re-
 diredet. Cum autem hoc responso acce-
 pto Darius denuo hæreret, neminemq̃
 reperiret cui non triste aliquid accidis-
 set; Democritus, pro consuetudine sua
 ridens, Et, tu inquit ineptissime om-
 nium non vereris lugere, quasi vnus
 tanti mali particeps? cum neminem
 eorum, qui vnquam fuerunt, sine pec-
 culari aliquo dolore vixisse reperias?
 Hac narratione, ex quadam Imp. Iulia-
 ni ad Amerium Epistola consolatoria
 desumpta, significatum est illud ipsum,
 quod dulcissimis Menandri versibus
 exponitur:

βροτῆς ἀπανσι κατθανεῖν ὀφείλεται. id est.
 Mortalibus omnibus mori necesse est. Et,

τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρὸς ἐστὶν εὐτυχούς. h. e.
 Vivere sine tristitia viri est felix. Item

κακῆς

μακρὸς δὲ ὁ βίβου συμφορῶν πλῆθός φέρει.

Longa enim vita calamitates multas patitur.

Etli enim hæc tam præstans hominum natura, neq; ad huius tantum fugacis vitæ voluptates perfruendas, aut etiam misérias sustinendas, multo minus ad tristissimam illam animæ atq; corporis dissolutionem, & æternos dolores condita est: tamen immutabili decreto, atque ordine Iustitiæ diuinæ ita postulante, fieri aliter nequit, quàm vt peccato corrupta, deprauataq; natura, morte aboleatur: & dum hac luce vitali fruitur, multis obijciatur periculis, atq; casibus exerceatur varijs, plurimaq; sustineat aduersa, quæ & breue hoc curriculum insuauius reddant: & desiderium alterius cuiusdam beatoris atque cœlestis vitæ, in animis bonorum accendant. Hæc sapientia, non planè ignota sanioribus philosophis, singularis est: verum longè tamen sublimior atque perfectior est ea, quæ, è verbo Ecclesiæ diuinitus tradito comparatur: quod, & vnde sit ingens naturæ nostræ infirmitas

tas

tas, atq; deprauatio, vitæq; fugacitas, & ærumnarum multitudo demonstrat: & simul, quibus præsidij animi, aduersus omnia infortunia, ipsosq; mortis terrores muniendi sint, atque firmandi, perspicuè docet: Suntq; in his terris beati ac felices tantum ij censendi, qui hac cœlesti sapientia instructi & eruditi, quæcunq; accidant, placidè moderateq; ferunt: & in cognitione fiduciaq; Mediatoris & Saluatoris nostri, perfuncti molestijs vitæ huius, in medijs quasi laboribus obdormiscunt: gratamq; sui & honorificam posteritati memoriam relinquunt. Hac humanarum rerum consideratione, & vera Filij Dei inuocatione, eiusq; mortis ac passionis fiducia, secundum Dei voluntatem, ex hoc misero corporis ergastulo, proximo die Saturni, placida obdormitione quasi consopitus, discessit, vir clarissimus & collega plurimum colendus, M. *NICOLAUS GONIÆVS*, linguæ sanctæ professor dignissimus. Cui cum funus hodie futurum sit; nos, quod debemus, & præ-

& præstare nunc possumus, viro optimo, & collegæ carissimo, memoriam nominis eius bonam gratamq; retinebimus: & honorifica funeris deductione corpus eius ad sepulturam, hora media prima dabimus, in æde, quæ collegio Philosophico adiuncta, atq; D. Iacobo sacra est. Ad quod funus, & ad concionem in hoc habendam, frequentes, dicta hora, vt conueniant, amanter inuitamus & rogamus, D. Doctores, Licentiatos, Magistros, & studiosos adolescentes, in hac Academia omnes: quod etiam bonos atq; intelligentes, cum propter ordinis nostri honorem, tum propter Christianæ quoque pietatis, ipsiusq; adeo humanitatis officium, libenter facturos esse confidimus. Cumq; non obscure sit, quid morte immatura bonorum virorum significari soleat: suis quisque precibus Deo supplicet: & impendentes calamitates serâ ad Deum conuersione, vitæq; innocentia studeat auertere. P. P. Rostochij, die 17. Nouembris. Anno 1589.

NICO

NICOLAO GONIAEO
HEBRÆÆ linguæ docto-
ri, viro optimo & doctissi-
mo, amico integer-
rimo.

GONIA Den nobis dederat Transuesera tellus,
Altrix clara virum dextrâq; animoq; valentum.
Ille etiam fama maiorum, Martis alumnus,
Se dignum gessit puer horrida bella secutus :
Quem tamen ex acie media in sua templi retraxit
Pallas, & à Musis Sophiæ decreta doceri
Iussit, ut ipse quibus mentem pectusq; polisset,
Pergeret hinc usdem teneram formare iuventam,
Has igitur iussus partes non segnis obibat,
Thesaurusq; etiam linguæ pandebat Hebrææ,
Qua sine nec Mosen, nec prisca oracula vatum
Quisquam intelligat, aut referet mysteria cœli.
Nicolæo hæc vita fuit. Nam cætera spreuit,
Letus sorte sua, nulli grauis, omnibus æquus.
Cultor amicitie sincerus, fingere quidquam
Nescius, id referens quod tectum corde lateret.
Res etiam duras tolerauit pectore forti :

Coniu.

Coniugis occasum dilectæ, & fata Colofij,
(Vnus hic illius germanus, auunculus eſet
Goniade natis, iam pro genitore, niſi illum
Ante patrem abſtulcrat paucis fera Parca diebus,
Hunc luctum vt Gedano interea dix fama tuliffet)
Tabificos morbos & crurifragam ſceletyrben,
Tertius ipſe quibus preſum non liberat annus.
Semper enim meditatus erat mortalia ſæcla,
In quibus vt priſcos, ſic te, me, viuere fas eſt,
Nec fruſtra indomito cruciari pectoris æſtu.
Norat item ſic velle patrem, cui fidere ſoli
Eſt pietas: huic ſe in morbis, huic funere in ipſo
Se dedit. At vitæ largitor tollere vitam
Sic veit, vt reddat delectis gaudia cæli.

DIEM SVVM OBIIT.

XVII. Kalen. Decemb.

JOANNES CASELIVS.

ROSTOCHII

CID ID XIC.

MEMO.

MEMORIAE NICOLAI
GONIAEI, amici desideratiss.

ELEGIA
NATHANIS CHYTRÆI.

Tene etiam tam sincero viduatus amico
Heu cogor siticem, funeris esse tui?
Et quem morte sequi, nequeo, lugendo peremptum
Multoties, vivus cogor & ipse mori?
Morte ipsa grauiora dolens, & cassus amico,
Quo consorte olim fortius aspra tuli,
Optime Goniade, qui primo à sicre iuuentæ
Pars animæ fueras dimidiata meæ,
Dilectus iuueni iuuenis, carusq; viro vir,
Perpetuoq; senex iunctus amore seni.
Cruit amor nobis hic cum crescentibus annis,
Nec minus est lapsu temporis aucta fides.
Quippe nec ambitio, nec spes, nec amata voluptas,
Nec sine corde manus, nec sine mente soni
Vimen amoris erant huius; sed candor, & ardens
Ingenuæ & fidæ simplicitatis amor.
Libera lingua etiam, & patiens sine fraude moneri,
Et patula alternis auris utrinq; sonis.

Hinc

Hinc mihi dulce fuit totis tecum esse diebus,
Et toties tecum stare, sedere, loqui,
Nunc rus ire simul, mox nota reuifere lecta,
Et miscere iocis seria dulce fuit.
Hinc, mens una velut regeret duo corpora, planè
Velle unum, atq; unum nolle duobus erat.
Suspicio hinc nostros nunquam turbauit amores,
Sed mansit constans & sine labe fides.
Hinc, quod pragmatici vetuerunt credere, & unum
Quemq; cauere iubent & vigilare sibi,
Id pridem inter nos à multis funditus annis
Sublatum absq; omni labe metuq; fuit.
An non infelix igitur tua fata superstes
Lugeo, & obstreperis funera plango modis?
Vix ulli nam flebilior, nisi pignora forte
Coniugij excipias, occubuisse potes,
Quam mihi, qui, à tanto discessus amico, amico,
Dimidio videor pene carere mei.
Sed satis. æternæ reliqua est spes certa salutis,
Quæ quia vita breuis nec procul esse potest.
Tum renouabuntur diuulsi hi rursus amores,
Quorum nullo unquam tempore finis erit.
Interea, celebrando breui te carmine, lucum
Conabor, si sit fas, releuare meum.
Bructera Goniaden tellus dedit, inclitya pridem
Magnorum genitrix Marte togaq; virum.

B

Occu-

Occubuit puero genitor citò, rursus proinde,
Et mox bella sequi cura laborq; fuit
Deserto atq; inopi, fessos curare caballos,
Ferre arma, esuriem sepe sitimq; pati,
Algere & sudare, quati, excussumq; subinde
Ingemere, & freni lora tenendo trahi
Seminecem lacerumq; diu vigilare, perennes
Deliciae puero sepe fuere rudi.
Nam pueros sibi dilectos prius ipse Iehoua,
Instar Iosephi, vult mala multa pati.
Præfectos alijs quam certa ad munia tollat,
Qui puer est dominus, seruiet ille senex.
Nescius est regni, parere ignarus, & exlex
Qui quæcunq; iubet cæca libido facit.
Liber ei nemo est, qui, in libertate perenni
Ante homo quam foret, est cultus ut ipse Deus.
Nemo mali ignarus miseris succurrit ut æquum est.
Et grauis est cuiuis, qui nihil ipse tulit.
Goniades testis, Bellonæ castra secutus,
Passus sepe famem, frigora, flagra, sitim.
Atq; ideo reliquo mortalis tempore vitæ
Ex animo miseris fautor & æquus erat.
Vidit & ingemuit Meti hoc vicina Mosella,
Obsessa auspicijs Caroloquinte tuis,
Viderunt alijs. vultu Mars risit acerbo:
Sed Musæ occultis ingemuere sonis,

Gonia-

Goniadenq; armis sensim & calcariibus orbibus,
Duxere arcanis in sua castra vijs.
Hic ille assiduo studio inuictiq; labore
Aonij factus pars quotacunq; chori est.
Maiorem reuereri, equalem ferre, mineri
Parcere sincero pectore promptus erat.
Hinc condiscipulis carus, carusq; magistris,
E reliquo emicuit, gemma ut eoa, grege.
Goniaden tamen ante alios Themhardus amauit,
Arcanasq; illi sepe reclusit opes
Euepies, Sophiæ, et vera pietatis, in illis
Papicolarum etiam pontificumq; scholis.
Goniades hinc Nageliam red amauit, eiq;
Præstitit integra voce animoq; fidem.
Inter utrumq; fuit que seram ad funeris horam
Mutua, labe, dolo, suspitione carens.
E patria ad sacrum mox fama Melanthonis Albini
Goniaden traxit, fama probata bonis.
Teutoniæ phoenix siquidem bonus ille Melanthon,
Seu sacra tractaret, siue profana, fuit.
Doctrinamq; suam vita ipsa & moribus acri
Obsignans studio, tristitia multa tulit,
Et letho grauiora quidem, quibus attamen ipsis
Bascanie est nullis trux saturata modis,
Manibus innocuis quam insultaret, eumq;
Non sineret dulci seua quiete frui.

Goniades quos detestans, per sepe Philippi,
Iniuste passi talia, præco fuit.
Cum nil dissimulans, testisq; oculatus, ut aiunt,
Auritusq; simul, talia verba daret:
Impius & malus est lacerans post fata Philippum,
Cui nullos habuit Teutonius ora parces,
Ingenium seu quis diuinum, & dulcia lingue
Flumina, siue aciem dexteritatis amet.
Seu vitam & mores ad normam examinet ipsam
Doctrinæ & puræ religionis opus.
Conscia mens alijs, non ipsa scientia passim
Deficit, & rhetris consona vita DEI.
Quæ tria corde uno Phœnix coniuncta tenebat,
Non illinc ullis diripienda modis. (bim,
Hinc postquam ad rapidum hic Phœnix obmutuit Al-
Varniadum roseas ille petiuit aquas.
Hic ubi Burenium audiuit cygnea canentem
Sæpe mele, nec non Nenniadenq; senem.
Atq; alios, quos tum Phœbi nutribat alumnos
Cura patrum patriæ, Balthiacaq; Rhodi.
Non etenim ad summas, ut nunc fit, protinus artes,
Illotis manibus eeu pedibusq; ruit.
Sed prius addidicit linguas, mentemq; decenti
Sophrosyne excoluit, litterulisq; bonis.
Quis sine qui Sophiæ celsas contendit ad arces,
Absq; volat pennis, it sine crure miser.

Exstruit

Exstruit in glacie turres, & retibus auras,
In medio aut refugas æquore captat aues
Sed sanctæ imprimis posuit fundamina linguae,
Qua sibi cælestes pandere posset opes,
Codice comprehensas sacro, atq; interpretis exfors
His epulis animæ delicijsq; frui.
Nomine quo celebris, quot habet Germania, linguae
Istius eximiæ cognitione viros,
Longum iter inceptans, adiit, sibi plurima nunquam
Discere, vel quovis tempore, turpe putans.
Doctior hinc rediens, teneram & velut ante iuventam
Erudiens, ludi virgea sceptrâ tulit.
Atq; ubi VVeslingus senio confectus obisset;
Muneris illius est iussus obire vices.
Paruit ille lubens, hæcq; in statione locatus
Scripturæ studuit fontem aperire sacræ.
Et juvenes Ebræa docens, qui discere vellent,
Finiit ætatis tempora curta sua,
Contentus modicis, nidum extra tendere pennas
Inscius, in propria pelle quietis amans.
Nec minus intereâ plantarum & ruris amator,
Atq; horti cultor perstudiosus erat.
Corpore robusto & pulcro tolerare labores
Impiger, hæud propriæ dissimulator opis,
Gratificari alijs si qua re posset, in illa
Promptus erat studio sollicitaq; fide.

Nil st-

Nil simulare solens, nil fingere, nil blandiri,
Congrua sed cordi vox faciesq; fuit.
Vxor is mortem, proprioq; in corpore morbos,
Et mala plura animo sat patiente tulit.
Qua sine si virtus vidua est virtute, profecto
Goniade haud virtus manca fugaxq; fuit;
Sed constans, atq; innocuis decorata triumphis,
Quos merito unius cor patientis agit.
Goniade cor quale fuit patiensq; piusq;
Tum quoq; cum vino mortua vita foret.
Cum scelo urbe agrum premeret, maciesq; secuta
Atrophiam & tabem morti aperiret iter.
Quam tamen ille, instar lychni sopitus, acerbam
Non sibi vel minimum sensit adesse grauem.
Cumq; videretur Deus esse remotior, ipsi
Proximus auxilio tum fuit ille suo.
Transierat, cum se non dum pæne ire putaret.
Cum pugna inciperet primula, victor erat.
Quæ sepe & citò fructificat citò deficit arbor;
Sic quoq; Goniade mors properata fuit:
Nec properata nimis, neq; enim properanter obire
Creditur, in patriam quem Deus ipse vocat.
Goniaden etiam velut ex statione vocauit.
Cuius laus verè maxima iussa sequi est.
Si bonus est finis, bona cuncta fuisse putentur.
Sub tumuli lateant cætera tecta cauo.

Sic

Sic pietas mandat: mos cunctorum iste bonorum est.

Disperat cassos lumine qui violat,
Festucasq; mei cupide qui carpit amici,
Heu cæcus proprias dinumerare trabes.
Impia censura est, quam culpa redarguit ipsam,
Insons sit censor qui velit esse meus.

IN STRUCTURAM
nullius fundamenti.

Parietibus vacuis & surdis tradere scamnis
Ne videar tanti tam graue vatis opus,
De quo Stigelius pridem iactare solebat
Quod nullum in mundo clarius esset opus;
Cesso lubens, studijsq; benignas melioribus horas
Do, donec placeat pluribus iste labor.
Interea tu qui solidi fundaminis expers
Icare ad alta volas, perge volare miser,
Grammaticæ & logicæ ignarus, linguaq; latine,
Vexator Prisci nec tolerandus Ani.
Fla sine mente sonos, sine pondere verba profunde,
Et bene te nimium disseruisse puta
Implicitis de dogmatibus, de iure Deoq;
De logicis, physicis, rhetoricisq; loquax.

B 4

Si mo-

Si modo differere est, cum verba audacula iactat
Semiur eloquio futilis, arte rudis.
Omnia qui nouit, quoniam sibi nosse videtur
Omnia, cum solida nil ratione sciatur.
Quisquis es, en tibi tempus erit cum vulnere cautus
Agnosces proprio te nocuisse tibi,
Non mihi, qui magna tibi cura acrisq; labore
Arcanas frustra pando Maronis opes.
Quamuis in patriam imprimis mala tanta redundant,
Ad clauum cuius saepe sedebit incers,
Sentinae cui vix Palinurus credere curam
Auderet praestans arte fideq; senex.
Fallor an & miserum Phaëtonis poena sequetur,
Narcissive adeo, Dædalidaeue malum?
Certè si nostro dialecticus audit hic aëo;
Si logici talis nobile nomen habet:
Et mihi cantor erit sandi planè inscius insans,
Et choragus recto qui nequit ire pede.
Infelix ô posteritas! modo si qua futura est.
Barbaries prodromis ô violenta tuis!

N. Chytræus dolens & volens F.

tt

itus

nt,

093

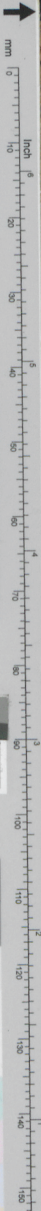
Patch Reference numbers on UTT

- C1
- B1
- A1
- C2
- B2
- A2
- B5
- A5
- 20
- 18
- 17
- 16
- 11

UB Rostock
05/15000

- 10
- 09
- 03
- 02
- 01
- C7
- B7
- A7
- C

Terere est, cum verba audacula iactat
 r cloquio futilis, arte rudis.
 nouit, quoniam sibi nosse videtur
 cum solida nil ratione sciatur.
 en tibi tempus erit cum vulnere cautus
 is proprio te nocuisse tibi,
 qui magna tibi cura acrisq; labore
 frustra pando Maronis opes.
 patriam imprimis mala tanta redundant,
 um cuius saepe sedebit incers,
 vix Palinurus credere curam
 prestans arte fideq; senex.
 miserum Phaëtonis poena sequetur,
 e adeo, Dædalidaeue malum?
 o dialecticus audit hic æuo;
 talis nobile nomen habet:
 or crit fandi planè inscius insans,
 pus recto qui nequit ire pede.
 ritas! modo si qua futura est.
 prodromis ô violenta tuis!

Chytræus dolens & volens F.